

HOOFDSTUK I

Organisatie van het Brandweerwezen vóór 10 Mei 1940

Met de afkondiging van het „Besluit Brandweerwezen” van 19 Maart 1941 van den Secretaris-Generaal van het Departement van Binnenlandsche Zaken en met als voorloopster daarvan de instelling met ingang van 15 October 1940 van de Rijksinspectie van het Brandweerwezen bij genoemd Departement, is voor de organisatie van de brandbeveiliging en de brandbestrijding in Nederland een nieuw tijdperk ingeluid.

Tot dusver had het centrale gezag in het algemeen met de brandweer nimmer rechtstreeksche bemoeiingen gehad; slechts op een enkel gebied heeft vóór den oorlog de centrale overheid van haar belangstelling doen blijken: de benoeming van een tweetal Regeeringsvertegenwoordigers in het bestuur van de Nederlandsche Brandweervereniging, het verleenen van een (bescheiden) jaarlijksche subsidie aan deze vereeniging en de organisatie en materieeluitrusting van de z.g. luchtbeschermings-brandweer¹).

Men kan gerust zeggen, dat tot den 10den Mei 1940 de brandweer een zuiver gemeentelijke aangelegenheid was, waartrent de gemeentewet eenige algemeene richtlijnen had uitgestippeld met als sluitstuk een zeker corrigerend toezicht van het provinciaal bestuur. Zoo bepaalt artikel 209 onder *n* en onder *o* der gemeentewet, dat „de zorg voor de doeltreffende verdeeling en den goeden staat van voldoende brandblusmiddelen, alsmede voor de deugdelijke voorbereiding van hun onmiddellijk gebruik in geval van brand, benevens het toezicht op al wat brandgevaar zou kunnen opleveren” en „het benoemen en ontslaan der wijk- en brandmeesters” tot de taak van het dagelijksch bestuur der gemeente (burgemeester en wethouders) behoort.

Van hoe groot belang reeds destijds de wetgever een goed geoutilleerde brandweer achtte, blijkt wel uit artikel 240, waar onder letter *n* de uitgaven voor de brandweer tot de z.g. verplichte uitgaven zijn gestempeld, terwijl, wanneer naar het oordeel van het college van Gedeputeerde Staten een gemeentebestuur voor

De brandweer is een gemeentelijke aangelegenheid; het centrale gezag houdt zich te dien aanzien afzijdig.

Bepalingen van de gemeentewet inzake de brandweer.

¹) We laten hier buiten verdere beschouwing het rondschrijven van den toenmaligen Minister van Binnenlandsche Zaken en van Landbouw van 3 Januari 1930, no. 3, afd. B.B., aan de gemeentebesturen inzake de brandweer, waarbij mede op intercommunale samenwerking werd gewezen.

een goede brandbestrijding een minder open oog zou hebben, artikel 247 aan eerstgenoemd college de bevoegdheid geeft de z. i. noodzakelijke uitgaven op de gemeentebegroting te brengen.

Voorts bepaalt de gemeentewet in artikel 222, dat bij brand de burgemeester, behoudens de gewone dienstregeling, door plaatselijke verordeningen voorgeschreven, het opperbevel heeft. Tenslotte is voor het personeelsvraagstuk bij het blusschen van branden het bepaalde bij artikel 226 van belang gebleken, in-zooverre de inwoners der gemeente tijdelijk tot het doen van persoonlijke diensten kunnen worden opgeroepen, „wanneer de bijstand der plaatselijke beambten of vrijwillige hulp ongenoegzaam is en de plaatselijke middelen het betalen van hulp niet gedoogen”. Het volgend artikel laat evenwel voor hen, die aldus tot het verrichten van persoonlijke diensten worden opgeroepen, het achterdeurtje open om door middel van een plaatsvervanger of van een afkoopsom aan deze verplichting te ontsnappen. Tenslotte is in dit verband van belang te vermelden, dat ingevolge het bepaalde bij artikel 4 der woningwet de gemeenteraad voorschriften moet vaststellen ter voorkoming van brandgevaar.

Met deze algemeene bepalingen meende de Rijkswetgever te kunnen volstaan. Aan de gemeentebesturen werd overgelaten voor een doeltreffende brandweer-organisatie zorg te dragen. En in het algemeen moet worden erkend, dat onder de gegeven omstandigheden de gemeentebesturen zich redelijk van deze taak hebben gekweten. Aan deze waardeering doet niet af, wanneer we onmiddellijk daarop constateeren, dat het boven geschetste systeem er toe *moest* leiden, dat in vele gemeenten de brandbestrijding op andere wijze was georganiseerd. Eenheid op de meest vitale onderdeelen van deze organisatie ontbrak. We mogen dit met eenige voorbeelden aantoonen.

Reeds aanstonds zien we in de praktijk een groote verscheidenheid in organisatievorm:

Beroepsbrandweren

Dit zijn brandweren, in haar geheel bestaande uit in gemeentedienst zijnde personen, die uitsluitend brandweerdienst verrichten.

Politiebrandweren

Hieronder wordt verstaan een brandweer, welke één geheel met het gemeentelijke politiekorps vormt en waarvan alle of een groot deel der leden zijn geoefend voor de brandbestrijdingstaak, terwijl de brandweerdienst wordt verricht door de z.g. „op rust”, zijnde politiemannen; de technische leiding en de behandeling

van het materieel berusten bij personen, die uitsluitend brandweerdienst doen, doch in het politieverband zijn opgenomen.

Semi-beroepsbrandweren

Een brandweer, bestaande uit een kern van personen in gemeentedienst, die uitsluitend brandweerdienst doen, waarnaast een aantal personen, die of bij andere takken van gemeentedienst, of elders werkzaam zijn en die om beurten bij de brandweer nacht- of reserve-dienst verrichten; het geheel onder leiding van een speciaal aangewezen gemeente-ambtenaar en dikwijls aangevuld door een semi-vrijwillige brandweer of een vrijwillige brandweer.

Semi-vrijwillige brandweren

Een brandweer, bestaande uit personen, gekozen uit de burgerij, die zich vrijwillig voor brandweerdienst hebben opgegeven en daarvoor een geldelijke vergoeding krijgen, meestal bestaande uit een kleine vaste jaarlijksche toelage en een uurloon voor verrichten brandweerdienst.

Vrijwillige brandweren

Een brandweer, bestaande uit personen, die zich vrijwillig voor brandweerdienst hebben beschikbaar gesteld en in vereenigingsverband als zoodanig door het gemeentebestuur zijn belast met de brandbestrijding, soms ook tevens met een deel van het preventieve brandweerwerk; alle diensten worden geheel belangeloos en zonder geldelijke vergoeding verricht.

Plichtbrandweren

Een brandweer, bestaande uit personen, die door het gemeentebestuur voor brandweerdienst zijn aangewezen krachtens de bepalingen van de gemeentewet, waartoe ieder burger binnen zekere leeftijdsgrenzen tot het verleenen daarvan is verplicht; voor den gepraesteerden brandweerdienst wordt een uurloon vergoed; met de leiding wordt gewoonlijk een vakkundig persoon belast, die daarvoor een vaste jaarlijksche toelage ontvangt.

Particuliere brandweren

Een brandweer, bestaande uit personen, hetzij in dienst van een bedrijf, een groote industriele- of handelonderneming, hetzij in dienst van of inwonende in een gesticht, klooster, school e.d. Deze brandweer staat ten dienste van de brandbestrijding op eigen terrein, dus als fabrieksbrandweer, gestichtsbbrandweer, enz.; in sommige gevallen wordt aan dergelijke korpsen toegestaan ook hulp te verleenen bij branden elders in de gemeente, waar het eigen terrein is gelegen.

Boschbrandweren

Een brandweer, hoe ook samengesteld, wier optreden zich uitsluitend beperkt tot het bestrijden en voorkomen van bosch- en heidebranden ¹⁾).

Evenmin kon gesproken worden van een eenheid op het gebied van de rangaanduiding; ook de beteekenis van de benaming was bij de verschillende brandweren zeer uiteenlopend. Zoo trof men b.v. voor den leider van een korps de volgende betiteling aan:

Commandant, Hoofdcommandant, Hoofdman, Directeur, Opperbrandmeester, Generale-brandmeester, Brandmeester-Generaal en misschien zijn er nog wel meer!

Ook de uniform van de onderscheidene functionarissen is in vele gemeenten meestal verschillend. Bevindt men zich in een gezelschap van brandweerofficieren, dan is aan de uniform dan ook zonder meer niet te zien, welken rang de drager er van heeft. Bovendien brengt deze veelheid aan uniformen in de praktijk verwarring met de uniformen van politie-functionarissen, marine- en koopvaardij-officieren, tramconducteurs, portiers en andere uniformdragers. Het behoeft dan ook wel nauwelijks betoog, dat het gemis aan een officieele korpsuniform zich op verschillend terrein deed gevoelen, in de eerste plaats wel bij het uitrukken voor de bestrijding van een brand, maar ook en bovenal in geval van hulpverlening bij de brandbestrijding in omliggende gemeenten, waardoor verwarring bij de bevelvoering is te vreezen.

Tenslotte ontbrak, om op een enkel punt nog de aandacht te vestigen, eenheid op het gebied van de belooning in de ten behoeve van de brandweer gepraesteerde diensten, terwijl ook ten aanzien van de opleiding, de materieelvoorziening, de leidende gedachte veelal zoek was.

Al deze lacunes zijn het gevolg van het feit, dat de organisatie van de brandweer was overgelaten aan het inzicht van ruim

¹⁾ Ontleend aan „Het Brandwezen”, 1e jaargang, 1937, nummer 9. De aandacht wordt er op gevestigd, dat de benamingen van de in artikel 4 onder 1) van het „Besluit Brandweerwezen” bedoelde brandweren niet in alle opzichten identiek zijn aan de hierboven gegeven opsomming. We komen hierop nog nader terug op blz. 29e.v. De vrijwillige brandweer komt het meeste voor. Groot is het aantal gemeenten boven de 20.000 zielen, waarin twee of meer organisatie-vormen naast elkaar bestaan. Op 1 Januari 1940 hadden de beschikking over een geheel vrijwillige brandweer 20 (20), beroeps- 2 (4), politie- 4 (3), plicht- 2 (2) gemeenten. 19 gemeenten hebben twee of meer vormen; in den regel met de politie- of beroepsbrandweer als brandweerkern (zie Statistiek der gemeenten, serie C, no. 5, politie en brandweer 1938 en 1939 van het Centraal Bureau voor de Statistiek).

duizend gemeentebesturen, terwijl de centrale leiding in het algemeen ontbrak. Men hoede er zich echter voor te meenen, dat uitsluitend door een regeling van Den Haag uit een goede brandweerorganisatie tot in alle finesses kan tot stand komen. Men zou dan zeer zeker in zijn verwachtingen worden teleurgesteld en bovendien van een gemis aan waardeering blijkt geven voor het gemeentelijk en het particulier initiatief, dat reeds op zeer uiteenlopend terrein en ook op dat van het brandweerwezen, veel goeds tot stand heeft gebracht.

Echter zal — gelijk gezegd — op een zoo belangrijk stuk van de overheidszorg als de brandweer op *de vitale onderdeelen* daarvan het centrale gezag niet afzijdig mogen blijven, al zal daarbij steeds moeten worden gedacht aan het groote verschil tusschen de steden en het platteland. Beide hebben hun eigenaardige moeilijkheden, welke niet door één voor allen gelijk geldende centrale regeling kunnen worden weggenomen. Quaesties van voldoende bluswater, van personeelsvoorziening, materieel-uitrusting etc., liggen voor de gemeenten met een stedelijk karakter in een geheel ander vlak dan voor de zuivere plattelandsgemeenten, in welke laatste o. a. het „gebrek aan brand” dikwijls remmend werkt op de activiteit van het brandweerpersoneel en de verantwoordelijke colleges. Bovendien spreken vooral in de kleinere gemeenten de financiën een belangrijk woordje mee. Een samenwerking tusschen omliggende gemeenten kan hier echter veelal uitkomst bieden. Veel op de improductieve kosten kan door een dergelijke combinatie voor de gemeenten worden bespaard. Op dit belangrijke vraagstuk van de onderlinge samenwerking komen we hieronder nog nader terug.

Met den organisatievorm van de brandweer hangt weer nauw samen de brandweesterkte in de gemeenten, die, al houdt men rekening met den omvang van de bevolking, in de onderscheidene gemeenten verhoudingsgewijze aanmerkelijk uiteenloopt. Op deze sterkte is mede van invloed of een gecentraliseerd dan wel een gedecentraliseerd werkend brandweersysteem wordt toegepast. Bij den laatsten organisatievorm ligt het karakteristieke daarin, dat elk onderdeel daarvan een organisatie op zichzelf vormt, met afzonderlijk personeel, materieel enz. We denken hierbij aan gemeenten, tot welke verschillende dorpen behooren, zooals Ede, Emmen en Rheden, waar deze vorm toepassing vindt en waardoor een uitgebreider personeel voor de brandweer noodzakelijk wordt.

Daarnaast oefent de aard van het bluschmaterieel op de brandweesterkte invloed uit. Waar veel handkracht van noode is, moet de brandweer over meer personeel beschikken. Voorts

hangen met deze sterkte tal van andere factoren samen, bijv. de bevolkingsdichtheid, de ligging en uitgestrektheid der gemeente, aantal en aard van in de gemeente gevestigde bedrijven, de aanwezigheid, omvang en benutbaarheid voor bluschdoelinden van het (open) water. Bovendien dient te worden rekening gehouden met de mogelijkheid van hulpverlening aan de gemeentelijke brandweer door brandweren van andere overheidslichamen of van particuliere instellingen of bedrijven, zooals die van veen- en waterschappen, landontginningsmaatschappijen, de werkplaatsen der Nederlandsche Spoorwegen, de Staatsmijnen en van bedrijven als Philips, A. K. U., Stork, Regout e. d.¹⁾ Het blijkt uit deze opsomming wel, dat tusschen organisatievorm en brandweersterkte een wisselwerking bestaat, waarop de voor elke gemeente weer anders liggende toestanden invloed uitoefenen. Terecht houdt, zooals we nog nader zullen zien, het Besluit Brandweerwezen met een zekere verscheidenheid in organisatievorm rekening, al wordt ook op dit gebied naar meer eenvoudigheid gestreefd.

Zeer in het beknopt hebben we in het vorenstaande de organisatie van het Brandweerwezen, zooals die vóór 10 Mei 1940 was, uiteengezet, terwijl we tevens naast een erkenning van het vele goede, dat tot dusver is tot stand gekomen, hebben gewezen op de verschillende fouten, welke aan deze organisatie naar onze meening kleven²⁾. Hoe onvolledig deze uiteenzetting ook moge zijn, we zouden zeer zeker in onze taak te kort schieten, indien we in onze beschrijving van den toestand van vóór den oorlog met geen enkel woord zouden gewag maken van de Nederlandsche Brandweervereeniging en haar Provinciale Bonden, die in meerdere of mindere mate de gemeenten met raad en daad hebben terzijde gestaan.

Neder-
landsche
Brandweer-
vereeninging
en de Pro-
vinciale
Brandweer-
bonden.

De Nederlandsche Brandweervereeniging, op 27 October 1916 als een vereeniging van brandweerleiders opgericht, werd in het jaar 1924 omgezet in een vereeniging, waarvan gemeenten en brandweren de leden vormden en waarin de brandweerleiders als „kameraden” een plaats kregen, deze laatsten met verschillende rechten, o. m. stemrecht. De leden vormden in de provinciën afdeelingen (Provinciale Brandweerbonden). Deze bonden en de gemeenten met meer dan 100.000 inwoners alsmede de

¹⁾ Ontleend aan de Statistische gegevens van het Centraal Bureau voor de Statistiek.

²⁾ Te dezer plaatse mag niet onvermeld blijven het eenige jaren geleden door de heeren Ir. Budde en Van der Harten bij den Minister van Binnenlandsche Zaken ingediende voorstel tot reorganisatie van het brandweerwezen.

Vereeniging van Nederlandsche Gemeenten hadden elk een vertegenwoordiger in het hoofdbestuur, terwijl het dagelijksch bestuur, bestaande uit vijf personen, door de algemeene vergadering (bonden en kameraden) werd gekozen. In het hoofdbestuur hadden voorts twee Regeeringsvertegenwoordigers zitting.

Geleidelijk aan ontwikkelden de bonden zich tot de meest levende deelen der vereeniging, hetgeen in 1935 tot een reorganisatie leidde, waarbij de vereeniging een federatie werd van vrijwel zelfstandige provinciale bonden. Het bestuur van deze federatie bestaat uit vijf leden (gekozen door de bonden) met als adviseerende leden twee Regeeringsvertegenwoordigers (de Raadadviseur, Chef der Afdeeling Binnenlandsch Bestuur van het Departement van Binnenlandsche Zaken, Mr. H. W. J. Mulder, en de Hoofdinspecteur van den arbeid te 's-Gravenhage, de heer G. W. J. Sierenberg de Boer).

Het instituut van de kameraden bleef bestaan, het hun toekomende stemrecht kwam evenwel te vervallen. De kameraden (dit zijn blijkens artikel 6 der Statuten de bevelvoerenden of oud-bevelvoerenden bij de brandweer en daarmede gelijkstaanden) zijn ondergebracht in den Technischen Kring, waarvan het bestuur gekozen wordt uit en door de kameraden.

Blijkens artikel 3 der Statuten had de vereeniging voornamelijk ten doel de behartiging van de belangen en het verhoogen van het peil van het brandweerwezen in Nederland, terwijl de Technische Kring het bestuur der vereeniging van advies diende omtrent „alle algemeene vraagstukken, die rechtstreeks of zijdelings op het brandweerwezen betrekking hebben, voorzover deze vraagstukken de technische zijde van het brandweerwezen betreffen” (art. 11 jo. art. 4 sub *b* der Statuten).

De doelstelling van de bonden was vrijwel gelijklopend aan die van de vereeniging. In elke provincie was een bond, waarvan de gemeenten, rechtspersoonlijkheid bezittende vereenigingen of lichamen, werkzaam op brandweergebied of in het bezit van een eigen brandweer, lid konden zijn.

Op 1 Mei 1940 waren bij de bonden 644 gemeenten aangesloten (d. i. 61 % van het totaal aantal gemeenten) met 7.419.708 inwoners (d. i. 85 % van de Nederlandsche bevolking). Uit het achterstaande staatje blijkt de groei van de bonden gedurende de jaren 1931 tot 1940. Het aantal kameraden bedroeg op 1 Mei 1940 \pm 140. Daarnaast waren er nog 28 begunstigers (brandweermfirma's, brandassurantiemaatschappijen, enz.).

Provinciën	Aantal gem.	Aantal inwoners op 1-1-'39	Totaal aantal leden										Aangesloten gemeenten op 1 Mei 1940			
			1931	1932	1933	1934	1935	1936	1937	1938	1939	1940	Aantal op 1 Mei 1940	Inwoners	In % van totaal aantal	In % van totaal inw.
Drenthe . . .	34	245.321	—	—	—	—	—	—	26	27	27	27	27	219.685	79.41	89.55
Friesland . . .	42	422.333	—	24	25	25	28	27	30	30	34	35	35	382.690	83.33	90.61
Gelderland . . .	112	914.207	60	62	57	55	56	65	64	87	98	99	89	806.908	79.46	88.26
Groningen . . .	57	421.605	—	—	—	—	13	20	27	36	40	46	46	384.832	80.70	91.28
Limburg . . .	121	602.983	41	43	43	40	44	39	39	40	43	53	51	413.433	42.15	68.56
Noordbrabant .	152	1.019.123	116	115	113	114	123	120	120	118	121	120	107	893.927	70.39	87.72
Noordholland .	126	1.666.368	18	47	52	47	47	45	50	51	52	51	49	1.358.248	38.89	81.51
Overijssel . . .	54	569.920	35	40	35	27	27	28	22	21	20	20	20	370.904	37.04	65.08
Utrecht . . .	71	472.709	49	54	56	57	56	56	55	56	58	58	56	452.948	78.87	95.82
Zeeland . . .	106	254.565	84	80	79	78	78	78	74	72	71	70	70	201.474	66.04	79.14
Zuidholland . .	179	2.138.819	65	64	68	75	83	86	91	97	105	107	94	1.934.659	52.51	90.46
Totaal	1054	8.727.952	468	529	528	518	555	562	598	635	669	686	644	7.419.708	61.10	85.01

Een belangrijk onderdeel van de werkzaamheden van de Bonden bestond uit het geven van adviezen, zowel aan de gemeenten als aan Gedeputeerde Staten, omtrent technische aangelegenheden, zooals o. m. het aanschaffen van auto- en motorspuiten en ander materieel. Verscheidene Bonden hebben daartoe commissies ingesteld, technische commissies, adviezen-commissies, instructeurscommissies voor de opleiding van vrijwillige brandweren, juridische commissies, etc.

Voorts werd in voorkomende gevallen advies uitgebracht inzake het treffen van maatregelen tot brandbeveiliging in gebouwen, alsmede terzake van brandweerorganisaties. Bovendien trachtten de Bonden belangstelling te wekken voor de brandweer en te dien aanzien van voorlichting te dienen door het beleggen van vergaderingen, het organiseeren van lezingen, praatavonden en demonstraties. Terwijl door het houden van brandweeredstrijden, E. H. B. O.-wedstrijden e. d. in meer dan één provincie gepoogd werd de geoefendheid en paraatheid van het brandweerpersoneel op een hooger peil te brengen.

Bovendien hebben verschillende Bonden een werkzaam aandeel gehad in het tot stand brengen van regelingen voor onderlinge hulpverlening tusschen gemeenten. Zoo heeft, om één voorbeeld te noemen, de Utrechtsche Provinciale Brandweerbond in 1933 een regeling voor de onderlinge hulpverlening bij brand tot stand gebracht, bij welke regeling nagenoeg alle gemeenten in de provincie Utrecht zijn aangesloten.

Enkele Bonden gaven, evenals de Vereeniging, een maandblad uit. Het maandblad van de vereeniging, dat onder den titel van „Het Brandwezen” verscheen (vóór 1 Januari 1937 was de benaming „Vuur en Water”), beoogde een vereenigingsorgaan en een vakblad op het gebied van voorkoming en bestrijding van brand te zijn.

Tenslotte kan nog worden vermeld, dat de vereeniging in den loop der jaren verschillende richtlijnen en brochures heeft uitgegeven ¹⁾, terwijl verschillende studiecormmissies door haar zijn

¹⁾ Oranjeboek no. 1 (Acetyleen-verlichting).

Oranjeboek no. 2 (Rapport inzake onderzoek van apparaten ter bewaring van brandgevaarlijke vloeistoffen).

Oranjeboek no. 3 (Verslag 1e Congres met tentoonstelling der KNBV).

Oranjeboek no. 4 (Rapport met ontwerp Belastingverordening ex art. 277 gemeentewet).

Oranjeboek no. 5 (vervolg op no. 2).

Oranjeboek no. 6 (De onderlinge hulpverlening in de prov. Utrecht).

Oranjeboek no. 7 (Brandgevaar en brandbestrijding bij benzinetankauto's).

Maatregelen te nemen bij branden in percelen met electriche installaties. Voorschriften voor opberging van nitro-cellulose-films in ziekenhuizen.

ingesteld ¹⁾. In deze uiteenzetting mag niet onvermeld blijven het te Utrecht gevestigde Museum van de Vereeniging, dat onder leiding van een museum-commissie werd beheerd. De in het Museum ondergebrachte collecties tellen thans ruim 7000 nummers en vormen voor hen, die voor het brandweerwezen belangstelling hebben, een bezit van groote cultureele waarde.

Uit vorenstaande uiteenzetting blijkt wel de activiteit van de Vereeniging met de daarbij aangesloten Bonden. Toch is het aan verschillende oorzaken toe te schrijven, dat de arbeid van de Vereeniging niet het resultaat heeft gehad, dat daarvan mocht worden verwacht. Hoewel het niet in onze bedoeling ligt over de oorzaken daarvan te dezer plaatse in den breede uit te weiden, willen we in dit verband op enkele omstandigheden de aandacht vestigen. De activiteit werd o. i. in de eerste plaats belemmerd doordat niet alle gemeenten bij de Vereeniging waren aangesloten; bovendien ontbrak het haar aan een dwingende bevoegdheid om de door haar voorgestane verbeteringen door te voeren. Daarnaast vormde het losse verband tusschen de Vereeniging, in feite een federatie, en de aangesloten bonden een beletsel. En last not least was de krachtsontplooiing bij den eenen Bond geheel verschillend aan die bij den anderen. Sommige ontplooiden een prijzenswaardige activiteit, terwijl daarentegen bij andere nauwelijks de aanwezigheid bleek.

Inmiddels is aan de bestaande Vereeniging met de Provinciale Bonden in verband met de instelling van de Rijksinspectie de bestaansreden komen te ontvallen. Immers de doelstelling van de Vereeniging valt practisch samen met die van de Rijksinspectie. Met ingang van 1 Juli 1941 zijn dan ook de Vereeniging en haar Bonden ontbonden, terwijl het in de bedoeling ligt, in de plaats daarvan een technische studievereeniging in het leven te roepen.

Het plan-Gordijn tot reorganisatie van het brandwezen (het zgn. plan-G).
Reglement voor examen filmoperateurs.
Reglement voor brandweerwedstrijden.
Normen voor keuring van handbrandbluschapparaten.
Model-bestekken enz. voor aanvragen van aanbiedingen op auto- en motorspuiten.

¹⁾ De vereeniging heeft meerdere commissies ingesteld, waarvan nog bestaan:

De Commissie voor keuring van handbrandbluschapparaten (tot dusver werden 39 apparaten gekeurd).

De Film- en decor-commissie (een voorloopig rapport werd aan den Minister van Binnenlandsche Zaken uitgebracht).

Een Commissie „Uniformeering brandweren”.